

комъ се спусна единъ войникъ. Лицето му бѣше загорѣло, очитѣ трескаво горѣха, по бузитѣ му се чернѣха лжкатушни вадички отъ засѣхнала потъ. Той бѣше русъ, тънъкъ и хубавъ момъкъ.

— Кой донесе водата? — попита той. — Ти ли, бульо? Браво! Още малко — и нѣмаше да можемъ да стреляме. Много се сгорещиха . . .

Той грабна единъ бакъръ и бързо се затече нагоре къмъ могилицѣ. Войниците се натрупаха около другия бакъръ, пресягаха единъ презъ други съ канчетата, гребяха и жадно пиеха. Шина гледаше острани. Сълзи овлажиха очитѣ ѝ.

— Полека, момчета, полека! — викаше тя. — Азъ още ще ви донеса . . .

Русия момъкъ се завърна съ бакъра. Той бързаше и дишаше тежко.

— Поручикътъ каза — още вода трѣбва, още. . .

Безъ да каже дума, Шина грабна кобилицата и заслиза бързо къмъ града. Нѣколко минути по-късно тя чу, че картечницата затрака. И нѣкакъ по-бодро сега, продължително, спокойно. Тя се усмихна. Обаждаше се сжщата оная фантастична птица. Но тя бѣше утолила жаждата си и отново бѣше поела работата си.

До вечеръта Шина донесе още много кобилици вода. И войниците, които вървѣха по шосето, раненитѣ, които отиваха назадъ къмъ превързочнитѣ пунктове, ординарцитѣ, които препускаха на конетѣ си, всички гледаха и се чудѣха на тая жена, висока, облѣчена цѣла въ черно, която сама, съ кобилица на рамо, прекосваше полето направо къмъ позициитѣ. Слънцето блещѣше въ бѣлитѣ бакъри и наблизо, напредъ и въ страни отъ нея, появяваха се бѣлитѣ кълб на шрапнелитѣ. Наоколо бучеше страшната буря на боя.

Но последния пжтъ, когато отиде къмъ позицията,